

VII. kötet.

Budapest, 1892. június 26-án.

26. szám.

Modern leányok.

- I. bakfis.* Ma reggel szerelmes levelet kaptam az én jogász udvarlómától, s választ kér benne.
II. bakfis. Remélem, válaszolsz neki.
I. bakfis. Nem én.
II. bakfis. S miért nem?
I. bakfis. Szégyenlem magamat, mert — nagyon csúnya irásom van.

Hajlik a...

Hajlik a fa ága,
Dalol a madárka,
Hogy felmosolyg az arany nap
Ragyogó sugára.

Hajlik a fa ága,
Madar oda hagyja,
Mert nyakában kőzmadzaggal
Egy ember függ rajta.

Keserű Gazsi.

A megfogadott tanács.

Új hivatalnok érkezett egy kis városba, a hol sehol sem talált üres lakást. Egyik hivataltársához fordult tanácsért, hogy mi tevő legyen ebben a kritikus helyzetben.

— Ha csak az a baj, azon könnyű segíteni. Nézzen szét a városban, s ha megtetszik önnek valamelyik lakás, menjen el egyszerűen a háztulajdonoshoz s ígérjen neki ötven forinttal többet. Biztos lehet felőle, hogy megkapja.

- Nos, van már lakása? — kérdi tőle másnap a kolléga.
— Van. Megfogadtam a jó tanácsot s ötven forinttal többet ígértem az ön lakásáért; meg is kaptam.

Ladang János, ki az év három szakában Isten szabad ege alatt, a falutól távol, künn a mezőn töltötte napjait, lévén ő kegyelme hivatalosan megerősített tengeri-csősze Lápfallvának, mind testi, mind szellemi tulajdonaira nézve érdekes alakja volt a községnek.

A mi testbeli állapotát illeti, hosszúra volt nyújtva annak állománya, miért is a gúnyolódni szerető falusiak «nyurga» Ladangnak nevezték el. Száraz testalkatának vékonyan hagyott nyakrészén idomtalan nagy fej himbáldozott, melyen minden egyes hajszál — egymástól tisztességes távolban — az ég felé áhítózik, ha ugyan e kívánság lehetőségét meg nem gátolná a nagy karamu, zsiros kalap, mely, mintha csak a nagy fejből nőtt volna ki, sohasem szokta elhagyni törvényesen elfoglalt helyét. Aszásnak indult lábszárain oly nagy lábfej volt a hozzápásztolatott, szárától végiglen ránczokkal ékített csizmába bujtatva, mintha csak iramszarvas-fogásra készülne a lappok hómezején. Kezei a rendesnél jóval felülemelkedő vállakról oly hosszan nyúltak le egészen az alsó lábszárig, mintha egy részét kölcsön kérte volna; e mellett egész testállása olyforma képet mutatott, hogy bárki azt hihette felőle, hogy a földön keres valamit.

Mindeme testi hátrányok daczára, lelki tulajdonait a mi illeti, ahhoz fogható ugyan nem volt a faluban. Valóságos rókatermészetű volt a vén Ladangnak. Abban telt egyetlen öröme, ha másokat megtréfálhatott s ravaszkodásával rászédhetett.

Kegyelt személyiség is volt a faluban, s mikor a vastag derek elhervaszták a mező zöldelő harasztját, s az az időpont jött el, mikor a zsoldáríró szerint «tűz mellé házba szorulunk», a vén Ladang János vig életet élt a faluban. Szívesen látták mindenütt és nem lehetett oka panasza, mert rendelkezésére bocsátották a pálinkás üveget. Ennek nedvét pedig kiválóan szerette.

Különösen nagy kegyében állott azonban Vaczkor Györgynének, a ki a lápfallvi uraságnál szakácsnői minőségben dirigálta a többi cselédeket.

Vaczkorné, daczára, hogy már az ötven körül járt, még mindig ifjúi színben mutatkozott, s mert a most már «kedvesnek» nevezett férjét korán elveszté, a ki nem eléggült szerelem tüze hevesen lobbant fel érzékeny szívében, s mivel a tapló is annál tüzesebb, minél vénebb, nem csodálhatni, ha a vén asszony szíve is, a mint tüzre lobbant, folyvást nagyobb lánggal égett.

Eltelkintve más egyéb turpisságától, Ladang János e láng élesztésében is hatékonyan munkás volt. Tetszett neki, hogy a vén dáma (így hívták a falusiak) bomlik a falu legénysége után; de meg haszna is volt benne, mert egy-egy, magától kifundált és soha schol meg nem esett történet elhazudásaért rendszeren kijárt neki pálinkabeli járuléka az ilyes históriákat módfelett szerető vén asszonynál.

— No megtréfálok úgy, hogy megemlegeti, mig él! — mondá egy vasárnap délután, midőn épen Siró Mihály uram portájáról indult lefelé, a hol valami megbízásban járt el.

Megindult az utcán ravasz mosolygással s hirtelen eltűnt a korecsma ivójában.

Kócsag Pali, a falu legnyalkább legénye, épen a legtüzesebben rakta a tánczot, a mikor megrántotta a dolmányát.

— Gyere csak, gyere! — mondá neki.

Pali rögtön abba hagyta a tánczot s lehorgasztott fejjel követte a vén embert, a ki házasságok kötésének közvetítésében is nagy szer volt.

Oda mentek az istálló mellé, hova épen utolsó sugarait lövelte a lealkonyuló nap.

— No hát mire ment kend? — kérdezte Pali erős szívdobogással. — Széna-e vagy szalma?

— Mindakettő, öcsém!... Széna is, szalma is!

— Ne mókázzék hát kend velem!

— De épen nem tréfálok! Ugy van, a miképen mondom. Mert hogy engem ebben a hivatalos dologban elküldöttél volt Siró Mihály komámhoz, hát én el is jártam benne hűségesen. Előadtam a szived szándékát a komának is, meg oszt' Maresának is.

— Hát osztán mit mondott Siró?

— Az bizony azt felelte, — rossz néven ne vedd, — hogy nem nevelt neked leányt, mert duhaj vagy s egyre csak az izgágát keresed.

— Mán hogy én?

— A miképen kimagyarázta, úgy vettem észre, hogy rólad állította és nem rólam. Tehátlan itt szalmát kapunk.

— Hát a széna? — kérdezte Pali dühvel.

— Az a szalma után jött, öcsém, mert hogy elköszöntem volt Siró komámtól, utánam szaladt Maresa és azt mondta, hogy mondanám meg neked, hogy hát ő szeret téged, és ha az apja nem akarja hozzád adni, hajlandó lesz veled titkon el is szökni. Ugy hát!

Laposra nyomott ajakán futó mosoly siklott le s nagyot hunyorított balszemével a meglepetés hatása alatt álló legényre.

— Igazán beszél kend? — kérdé ez vidult ábrázattal.

— Egy Istenem, egy lelkem!... Hiszen csak nem szoptam talán az ujjamból!... Mi is van ma?... Vasárnap... Hát, édes öcsém, holnapután estve állj meg szerkeredd a kovácsház mellett. Majd elintézem én a dolgot. Biztos lehetsz benne, hogy elmegy veled Maresa akár a világ végére is!

Hej, hogy felvidult Kócsag erre a beszédre! Erővel húzta vissza a vén Ladangot a korecsmába s parancsolta neki a bort. Ivott is az öreg, nem várta a kínálást. Hiába, ez már szokása volt neki!...

Meg is érdemelte Marcsa, hogy a falu legderekabb legénye veszkődjék utána. Takaros, helyre leány volt, kire Siró Mihály uram soha sem tekinthetett az atyai szív büszkesége nélkül. Már egyizben az öreg tiszteletes mellett segédkező káplán urat is elbódította a szívgyújtó szemeivel, s ha véletlenül el nem helyezi onnan a nagyérdemű egyházmegyei közgyűlés, én bizony nem tudom, ha kápláni, eklézsiátlan állapotában neki nem fanyarodik-e a szent házasság révébe való evezésnek?!

De meg is gondolta ám a jómódu Siró Mihály, hogy kihez adja a leányát. Utóvégre is egyetlen gyermek. Várhat a férjhezmenéssel.

Mikor a vén Ladang János, mint Kócsag Pali megbízottja, kérőképen beállított házához s előadta Kócsag kívánságát, bizony mosolyra vonta ajkait.

— Nini, még mit ki nem talál az a duhaj legény?! — gondolá magában. — Bizony azt hiszi, hogy az én leányom csak olyan hányt-vetett portéka, kit az első bekopogtatónak rögtön oda adok.

Ki is adta neki az utat egyszeriben s megmondta Ladangnak, hogy fordítsák másfelé a szekérrudat, mert itt nem találnak szives fogadásra.

A vén esősz jól tudta, hogy Kócsag Palit felette emészti a tűz, mely Marcsáért lobog keblében, s nem olyan ember volt, a ki keserűséget szerezzen másoknak. Hogy Siró elutasította, egy jó tervet fundált ki.

— Ez a Pali tökéletes bolond, mivelhogy olyan szekér után fut, a mely fel nem veszi. Már most ha megmondanám neki a dolog állását, nekibúsult fővel még valami bolondot követne el. Jobb bizony, ha én követem el vele a bolondot s üzők vele olyan tréfát, melyen kaczagni fog a falu, és Pali kijózanul reménytelen szerelméből.

Mikor Palival a koresmából kilépett, eszében sem volt haza menni. Elkészönt a legénytől, még egyszer szívére kötvén a kedden estveli pontos megjelenést. Azután ravaszul mosolyogva kullogott fel az urasági udvarra. Vaczkorné épen a gangon volt s hogy meglátta a hirhordó vén Ladangot, menten behívta a konyhába.

— Mi jó hirt hoz, komám? — kérdé tőle.

— Jobbat, mint gondolná. Tudja-e, hogy mindent elkövettem?

— Elkövetett? Miért?

— Ejnye, hogy bakafántoskodik a komámasszony! Hát nem megigérttem, hogy beszélni fogok Kócsag Palival?... Azt hiszi, hogy bolond vagyok én s nem látok át a szitán.

A vén gazdasszony egyszeriben oly fürge lett, hogy akár verebet lehetett volna vele fogatni.

— Hát aztán mit mondott? — kérdé kigyúlt arczezal.

— Azt mondta, hogy hát ő is szereti a komámasszonyt s el is venné feleségül inkább, mint holmi incezi-fincezi tudatlan leányt.

— Ugyan no!... Ne hazudják már komám ilyen!... Már miért is szerethetne egy oly derék legény ilyen vén asszonyt?

— Tyháj! Nem tudja még komámasszony a esziót!...

Már miért is ne szerethetné, mikor elbeszéltem neki, hogy komámasszony még csak harminczhárom éves, és sok pénze van a ládafiában?... Hát ebben nem is hazudtam. Ha nincs, lehetne!... A mellett ki is mondhatná azt, hogy komámasszony már ötven éves?

— Oh, még nem is vagyok annyi!... Zabaratáskor töltöttem be a negyvenkilenczet, — mondá Vaczkorné szerelmes pillantásokkal.

— Épen azért! Kócsag Pali már jól van, csak komámasszony ne huzalkodjék tőle!

— Már miért is huzakodnám!... Mondja komám neki, hogy jöhet bátorsággal!

— Hohó! Nem addig van az!... Kócsag Pali ide nem jó, bármennyire szereti is a komámasszonyt, hanem más oka-foka van az egymással való egyetértésnek.

— Hát beszéljen komám!... Mi volna az?

— Persze, hogy nem érti komámasszony!... Kócsag úgy akarná, hogy titkon történnék meg a dolog. Ne tudna róla a falu, mig az esküvő meg nem történt. Azért megbízott, hogy mondanám meg a dolgot áperthe. Ha komámasszony hajlandó vele elmenni Veres-Bükkre a nénjéhez, legyen ott kedden estve a kovácsház mellett, s Pali szeréken elviszi. De jól beburkolja magát, hogy fel ne ismerjék!

— Nem beszél kend most bolondot, komám? — kértelkedett Vaczkorné, kinek egyáltalában nem fért fejébe, hogy őt egy derék legény meg akarná szöktetni.

— Mán csak ne tartson szószátyárnak! — mondta Ladang sértett önérzettel. — Ugy higgye el, komámasszony, mint a hogy itt lát! Meglássza csak! Megemlegeti még a vén Ladangot!... De hát ha nem tetszik, akkor megmondom Palinak, hogy ne is veszkődjék.

— Dehogy is nem tetszik! Csak aztán el ne járjon a kend szája!... Mondja meg Palinak, hogy ott fogom várni a kovácsház mellett!

— Mán hogy járna? Tudom talán: mi a tisztesség! — mondá Ladang s nevetési vágyát alig fojthatva el, bandukolt ki az urasági udvarból.

A szegény Kócsag Pali mit sem tudott az ellene szőtt merényletről. Alig tudta türelemmel várni a kitűzött keddi napot. Végre eljött az is, s mikor az éj sötéte leborult a földre, Ladang János fölkereste az istállóban.

— No, készülj! — mondá neki. — Azóta vár reád Marcsa.

Kócsag nem várt több biztatást. Befogta a két almás-szürke lovát a könnyű szekérbe s kirobogott az udvarról.

Ladang a hátsó saraglyára ült s ott nevetett terve jó sikerültén.

A kovácsháznál megállt a szekér. Ott állt már akkor egy alak. Kócsag Pali keblére ölelte s úgy vitte a szekérhez.

— Édes, drága szerelmem! Régóta is szeretlek én már téged!

— Én is téged, Pali! — susogá a szerelmes hölgy. Azzal elrohogott a szekér Veres-Bükk felé.

— Kedves nénémasszony, meg ne haragudjék, hogy ily későn háborgatjuk! — szólalt meg Pali, a mint a szekér begördült nénye udvarába.

— Dehogy haragszom, édes öcsém! Nagyon jól tetted, hogy eljöttél.

— Tudja, néném, a szívem nem hagyott nyugton.

A mátkám van a szekeren, azt hoztam el nénemhez.

— A mátkádat? Csak ne beszélj!... Ejnye, hogy nem mondtad már elébb!... Szállj le hát, lelkem, a szekérről és jöjj be!

Kócsag leemelte utitársát a szekérből s bementek a szobába.

Erősen be volt burkolva a szerelmes hölgy. Kócsag is segített leoldani a nagy kendőjét.

Végre az arc elötünt a kendőtömegből.

E pillanatban bősziúrt ordítás hangzott el Kócsag ajakáról.

— Mit akar? Kicsoda maga? — kérdé az elámult Vaczkornét, a ki úgy állt előtte, mint Sodomá előtt állott Lóthának sóbálványává változott felesége.

— Hát ki volnék? talán nem ismeresz?

— Ismeri az ördög! Miért jött ide?

— Hát nem te hoztál? Nem te üzentél Ladangtól, hogy várjak reád a kovácsháznál?... Még te beszélsz?

— Én la... én üzentem volna?... Megbolondult maga, vén esoroszlya?

Kócsag Pali nagynénje előbb bámulva szemlélte a hatásos jelenetet, később hangosan felkaczagott.

— No, te Pali, no! Hiszen magad mondtad, hogy a mátkád!

— Mátkája az ördögnek!... Adta Ladangja, hol van kend?... Hát így szedett kend reá?

Üthette annak bottal a nyomát. A mint észrevette, hogy kifundált terve sikerülni fog, leugrott a saraglyáról s kereket oldott.

Vaczkornének megesezt a szerelmeskedés. Hiában marasztotta a Pali nagynénje, éjnek idején vissza gyalogolt Veres-Bükről s két hónapig sem merte magát mutatni a falu népe előtt.

Hanem Ladang is került azóta Kócsag Palit, meg Vaczkornét.

Palit meggyőzte később helyes érvekkel; de a vén asszonynyal nem boldogul. Erősen megigérte neki, hogy mihelyt az urasági udvarba teszi lábát, rögtön leforrázza.

Mert a vén asszonynak szerelme is borzasztó, hát még a gyűlölete? Attól őrizzen meg a gondviselés minden halandó-társamat.

A tréfa vége az lett, hogy kaczagott a falu álló eszten-deig a furesa eseményen s Vaczkornét azóta «elrabolt menyasszonynak» titulálják.

Szini Péter.

Erős vád.

Egy ismert vidéki szinigazgatóhoz naponkint jöttek a panaszkodók, hogy egy még ismertebb komikus tönkre teszi az E. városka összes bor-állományát. Folyton iszik és mint rendesen, — nem fizet. Az igazgató magához hívatta a vádlottat és alaposan megdorgálta.

— Uram, tények bizonyítják, hogy folyton iszik.

— Csak rosz akaratú rágalom az egész, tessék elhinni, — mentegetődzött a komikus.

— Nehezen az, — erősködik a direktor, — valami van a dologban, mert lássa, egyebek közt az orrának veres volta is e mellett tanuskodik.

— Kérem, az épen semmit sem bizonyít! — vágja vissza a komikus. — Hát a gólyának nem veres az orra, pedig mindig a vízben tartja!

Kölcsonös szolgálat.

Módját ejtette valahogyan a tereskei kántor egy disznótornak, a melyen ugyancsak benyaltak az urasági asztalossal együtt. Úgy hajnal felé eszébe jutott az asztalosnak, hogy hát a kántor milyen szép búcsúztatót is mondott a mult napokban az ő komája temetésén, ezt már szárazon nem nézheti el.

— Úgy-e? — büszkélkedik a holtrészeg kántor, — no, majd mikor kigyelmedet búcsúztatom a más világra, olyan beszédet mondok, hogy mikor elénekelem, még a gyaluk is jajgatni fognak fájdalmukban.

— Az Isten áldja meg érte, kedves kántor uram, ha megteszi velem ezt a tisztességet, én is csinállok kigyelmednek, mikor meghal, olyan szép koporsót, a milyet még nem látott a falu.

Eltérő vélemény.

Gróf. Tudod-e, Miska, hogy neked takaros kis feleséged van; az ember szinte kedvet kap, hogy megcsaljon téged vele!

Miska. Végtelenül sajnálom, hogy én a grófnét illetőleg nem lehetek hasonló véleményen.

Hasznos gyógyforrás.

T. faluban rossz aratás, rossz szüret, marhadög és sok egyéb csapás következtében a lakosság teljesen elszegényedett. Nyomor uralkodott mindenütt, az emberek megfélemltek Istenről, s így a falu papja is csak alig tudott megélni csekély fizetéséből. Mindig panaszkodott az Izsák zsidó vendéglősnek, a kihez naponta egy fél liter fehérre el-el szokott járni, a nélkül, hogy ez sorsán segíthetett volna. Egy szép napon azonban Izsák azzal fogadta a papot, hogy pompás ötlete támadt. A pap természetesen nagyon kíváncsi volt rá, mire Izsák elmondta neki tervét.

— *Todja o fűtisztelendő ór, hojd ottand o házo mügütt von edj potokocska, o hunnand szoktak hordoni beces házába o vizet. Én mámo éjjel fogok tenni o vizre edj képet, o meljiken le von pingálvo o szent Mária meg o Jézoska, és hozzá edj kis olajlámát, ógy hojd mind o kettű fog o vizen ószni. O fűtisztelendő ór éczoko fogjo szimolálni edj rosszóllét és fog onnand vizet hozatni o cseléddel, ez meg fogjo látni o képet, oztot fogja hinni, hojd o szent Mária kinyilokozto mogát ottand. Un másnap föl fogja szentüni o vizet, és fog ide zorándokolni sok beteg idegen, és idj ün is meg én is fogunk edj kis pénzhez jotni, és hires lesz o mi falunk.*

Mit nem tesz az ember, ha általa segíthet magán! Pa-

punknak is roppantul megtetszett ez a terv és menten bele is egyezett. Úgy is történt minden. A pap éjjel rosszulletet színlelt, és mikor a cseléd a vízzel visszajött, ijedten mesélt el mindent, a mit látott. A pap erre másnap nagy ünnepek között fölavatta a szent vizet, a melyhez ezentul roppant sok zarándok és beteg jött, a kik azt vélték, hogy ez a viz meggyógyítja bajukat. A pap és a zsidó pedig valóban meggazdagodtak, és többé nem volt panasz sem az egyik, sem a másiknak szájában.

Egy napon ugyanabba a faluba eljött a nem messze lakó roppant gazdag köszvényes földesúr is, abban a hiszemben, hogy a már most híressé vált viz őt is meg fogja menteni köszvényétől. Első útja persze a vendéglőbe volt. Minthogy azonban a kocsiból nem tudott kiszállni, kihívatta Izsákot és a következő kérdést intézi hozzá:

— No, mit gondol, Izsák, használ-e nekem is az a viz?

Mire Izsák vállat vonva felelé:

— Nojdságos ór, én nekem hosznált; hojd o nojdságos oreságnak fog-e hosználni, oztot nem todok.

Elszólta magát.

Inas. Kérdezteti a főhadnagy úr, hogy nem kaphatna itt a mi Plutónk egy kis kutyakosztot.

Vendéglős. Nem bizony, minálunk csak a törzsvendégek kapnak kutyakosztot.

Furcsa védekezés.

Gazdasszony. Ejnye, mi dolog ez? Hogy mer maga úgy dörömbözni az ajtón?

Koldus. Bocsánatot kérek, azt hittem, hogy nincs itthon senki.

Az ok.

— Mondja csak, ügyvéd úr, miért nem nősül már meg?

Rosz szokás.

Egy jómódú parasztember sok juhot tartott, szeretett is vele dicsekedni. Mikor hazafelé ment, megállott az utcán az ablak alatt s elnézte az ablak közt mosolygó sajtokat, mondván:

— No, te ablak, sohasem menekszel meg a sajtól.

A disznáját pedig rendesen ezzel a mondókéval kurgatta hazafelé:

— Czi te ordas! vár otthon a zsendicze!

Egy este már mind lefeküdtek, midőn az öreg, dicsekvő parasztnak a lányához kérés jött. A szomszéd legényfia kalauzolta, mivel a kérés idegen volt. A szomszéd fia beszól hát az ablakon:

— János bácsi!

— No, mi a te?

— Itt vagyok egy legénynyel.

— No, az istennyila csapja meg! — dormogi magában. De erőt vesz rajta álmosan is a dicsekedés, s kiszól a két legénynek:

— Mindjárt nyitom az ajtót, csak vigyázzatok, hogy az a tizenkét juhász kutya meg ne fogjon addig benneteket.

Persze a két legénynek se kellett több. Nem várták ők, míg az ajtó nyílik, hanem eloldták a keréket, oda hagyva sajtot, zsendiczét, szép leányt.

— Mert semmi kedvem amnyi időt tölteni a kávéházakban, mint a mennyit nő barátain töltenek.

Öreg tudós.

Ismerek egy öreg tudóst,
Görnyedt már a termete,
Sok nehéz év nyomja vállát,
A haja sem fekete.
Mig szívében ifjuság élt,
Szerelemre nem ügyelt,
Poros könyvek táborában
Szolgált a közügyet.

Későn nősült, s neje pompás,
Júnói a termete,
Hattyúfehér puha válla,
A haja is fekete.
Bősz udvarlók táborában
Kincsét ér egy ily tünet —
Öreg tudós ezzel is csak
Szolgálja a — közügyet.

Haan Béla.

Az utcán.

A. Hogy vagy, pajtás, ezer esztendeje nem láttalak!

B. Kitűnően érzem magamat.

A. Mit csinál a menyasszonyod?

B. Szerencsésen férjhez adtam.

A dísekvés netovábbja.

D—ben a dalárdák találkozási estélyén történt, hogy egy asztalhoz két más-más dalárdához tartozó úri ember egy harmadik ott levő úr mellé ül s bemutatják magukat.

— Én Érczy tenorista vagyok, a n—i dalárda hőstenorja.

— Én Bögi, a sz—i dalárda első basszistája vagyok.

Mire az ott ülő úri ember oda fordul s szintén bemutatja magát:

— Én meg Kakas kálomista vagyok.

Vasuton.

Náci. Keljél fel már Móricz. Egész oton okorsz olodni? Már messzire vadjonk.

Móricz. Igen, hol vadjonk?

Náci. Hol vadjonk? Legelőbb is tiz kilometynyire vadjonk innen.

Csalhatatlan szer.

Férj. Üzletemnek érdekében állana, hogy vevőim lehetőleg minél előbb megtudják, hogy Párisból friss divatcikkkel megérkeztem. De hogy adjam ezt tudtukra? Levél útján sok fáradságba kerül, a hirdetés meg drága.

Feleség. Bizd csak rám. Majd elbeszélem délután Zsuzsi néninek, hogy megérkeztél, s egyuttal a lelkére kötöm, hogy el ne árulja senkinek, mert üzleti érdekek úgy kívánják, hogy pár napig titokban maradjon hazaérkezésed. Meglátod, hogy pár óra mulva az egész város tudni fogja, hogy haza érkeztél.

Emlékeztető.

Gyurka. Jaj, éd's apám, miért adott kend két pofont, hiszen nem csináltam én semmit?!

Ez is bók.

— Feleségét jól ismerem, jegyben jártam vele.
— És nem vette el? Ugy látszik, okosabb ember, mint én.

Apa. Tudom, fiam, nem is azért adtam, hanem hogy majd később eszedbe jusson róla, hogy ebben az esztendőben sok krump-link termett.

Menyország kulcsa.

Jó szent Péter a menyország
Kapukulcsát szépen
Zsebre vágva, földre szállt, hogy
Kissé szerte nézzen.

A siralomvölgyön által
Nagy kevélyen lépett,
Hiába! az ég nyujthat csak
Igazán jót, szépet.

De egy boldog házaeskában
Csokolódnai látott,
(A milyen kis fészek, épen
Oly nagy menyország volt).

S jó szent Péter hosszú orral
Tért vissza, mily furesa:
Nem zsebekbe', szivekbe' van
A menyország kulcsa.

Haan Béla.

Iskolában.

Tanító. Mondd meg nekem, Gyurka, mi esoda folyók vannak Németországban?

Gyurka. A Rajna, Elba, Odera.

Tanító. Hát még? (Hátulról sugják: Weser.)

Gyurka. Esel.

Az egyetemről.

— Szervusz, barátom. Te is eljöttél most az előadásra? Még eddig egyszer sem láttalak itt.

— Pedig én még minden előadáson itt voltam.

— Az lehet; hanem én nem voltam még itt egyszer sem.

Biztos szer.

— A multkor láttam egy olyan erős embert, a kit más három ember sem volt képes a helyéről elmozdítani.

— Én meg ismerek valakit, a ki a pusztá *szavával* is elmozdította volna onnan.

— Ugyan ki az az erős ember?

— *Az anyjosa.*

Falusi iskolában.

Tanító. Mondd meg nekem Palkó, ha anyádnak huszonkilencz tojása van a kamarában, de azokból hét darab záp lesz, hány tojást adhat el?

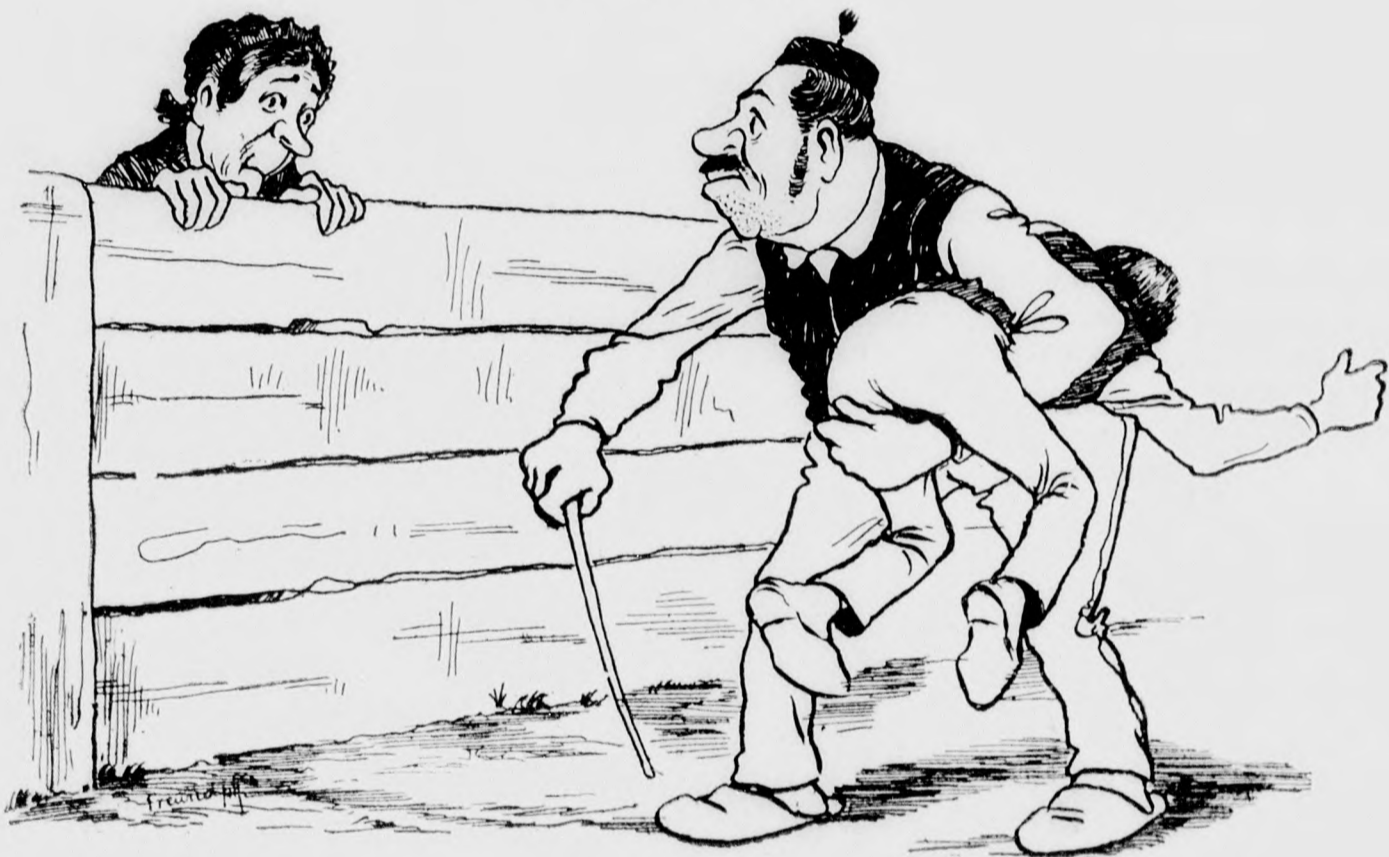
Pali. Mind a huszonkilenczet, mert édes anyám a záptojáson is túlad.

Ez is elsőség.

Egy apa pirongatja korhely fiát:

— Soh' se láttam még ilyen hanyag fiút, mint te vagy; mindenben az utolsó vagy! Vagy talán voltál már valamiben első?

— Hogyne! Mikor a tanár a multkor felolvasta a megbukottak neveit, azok közt is én voltam az első.

Szörnyü vétség.

— Miért bántja már megint azt a szegény gyereket, szomszéd úr?

— Képzelve csak, szomszédasszony, azt merte álmodni a gézengúz, hogy engem felakasztottak!

Jótekonysági bazarban.

Gyémántkövi. Hojd odjo noccsád eztet o virágot?

Elárusító hölgy. Tetszésére bizom.

Gyémántkövi. Nem odjo olesőbban?

Biró előtt.

Biró. Azt állítja, hogy az éhség vitte rá a lopásra; de hiszen egy forint is elég arra, hogy éhségét csillapítsa, ön pedig a pénztár egész tartalmát magával vitte?

Betörő. Igenis, kérem, mert nem tudhattam előre, hogy mennyibe fog kerülni a vacsorám; de ha tetten nem érnek, tessék elhinni, hogy a maradékot hiány nélkül visszavittem volna.

Ez is karácsonyi ajándék.

Férj. Nesze, feleség, vettem neked karácsonyi ajándéku tizenkét gombolyag pamutot, köthetsz majd a télen *szá-momra* hat pár harisnyát belőle.

Talpraesett válasz.

Vizsgáló bíró (tanuhoz). Mi a foglalkozása?

Kötéltánczos. Művész vagyok.

Vizsgáló bíró (gúnyosan). Vigjátékban vagy szomorujátékban szokott fellépni?

Kötéltánczos. Mindakettőben. Ha szerencsésen átme-gyek a kötelen, akkor vigjáték; ha lebukom róla, szo-morujáték.

Felhívás előfizetésre.

Kérjük olvasóinkat, kiknek előfizetésük ezen hó végén lejár, s a humornak mindazon barátjait, a kik lapunk előfizetői közé óhajtanak lépni, az előfizetés összegének mielőbb való beküldésére, nehogy a késedelem a lap gyors szétküldésének útját állja.

AZ ELŐFIZETÉS ARA:

juliuától szeptember végeig — 2 frt
juliuától december végeig — 4 „

Az előző évfolyamokból is áll még néhány teljes példány rendelkezésünkre, melyet előfizetőink 4—4 frtért rendelhetnek meg.

Az Urambátyám kiadóhivatata.

Feltalálta magát.

Bíró (egy fegyenczhez, a ki szökést kísérelt meg). Miért vájt akkora lyukat czellájának a falán?

Fegyencz. Csak a hiányzó ventilláló készüléket akartam pótolni, hogy egy kis friss levegőt kapjak.

A halál nem egyéb, mint returjegy az életből a más-világra.

*

A leányok házasodnak, mivel azt tartják, hogy az embernek a világon egyszer szeretni is kell; a férfiak házasodnak, mivel azt tartják, hogy az ember nem szerethet örökké, egyszer meg is kell házasodnia.

Dr. Aurisztus.

Váltó.

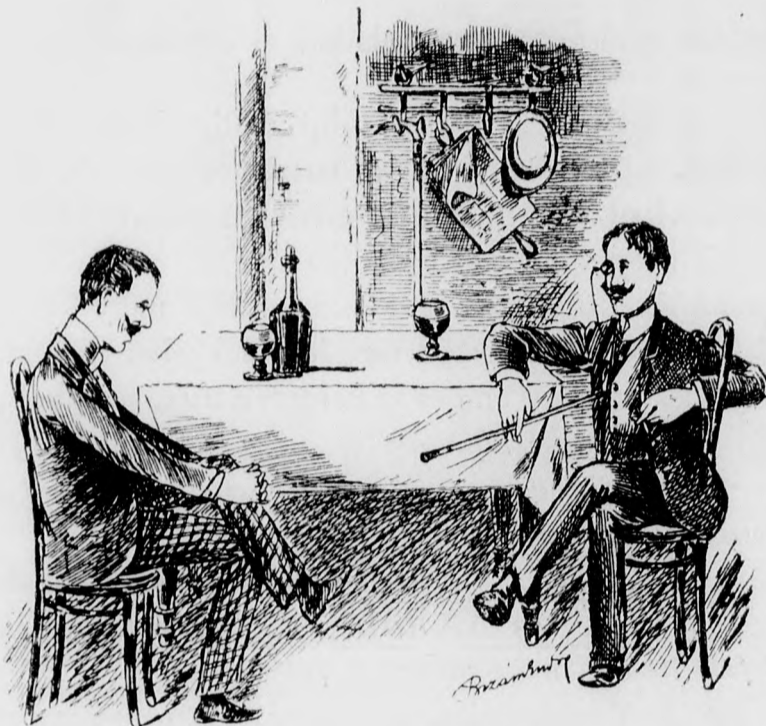
Alkotmánytan-vizsgán nem tudtam a váltót,
Kaptam is tertiát, egy égbekiáltót.

Hogy bajuszom serkedt, szerelmi bú bántott,
Mig egy barna kis lány szivével megváltott.

És most... Pár hét alatt lejár minden váltóm!
Most segíts meg, ha élsz, én édes Megváltóm!

Imre.

A koresmában.

— Szörnyűség, barátom! Ha egy keveset iszom, másnap képtelen vagyok a munkára.

— No, már engem nem akadályoz a munkában, akár-mennyit iszom.

— Hogy lehet az?

— Nagyon könnyen, — mert én sohasem dolgozom.

Budapest, V. L. Nagy fába vágta a fejszét, mikor humoreszk-írásra adta a fejét, mielőtt a helyesírás szabályaival megismerkedett volna. Az elesévelt tárgyat szánalmasan naiv hangon s éretlen diákhumorral adja elő. Messze esett a közölhetőségtől. — *Kontár.* Egyiket köszönettel vettük, a másik valamint a képtárgy is régi. — *Budapest, A. Gy.* Csupa gyöngye ötletek. — *Kisujszállítás, F. F.* Egy híján mind besoroztuk őket. — *Abc.* Rövidebben előadva sokkal esattanósabb volna. — *Budapest, S. I.* Ember legyen, a ki megérti, mi a vicz benne. — *Budapest, R. J.* Ez bizony már nem tévedés, hanem szándékos hanyagság, ránczba szedetjük érte. Az adomák sikerültek. — *P—cs.* A vers nem eléggé esattanós, az ötletekből válogatunk. — *Eger, B.* Fele jó, fele ó. — *Körmöczbánya.* Legközelebb megjelenik. Szíves üdvözlét. — *Esztergom, B.* Egy kis simítással használható lesz. — *Budapest, K. K.* Válogatunk a javából. — *Aristophanes.* Jöhet, a mi az asztalfiában hever.

Legolcsóbb ujság a magyar nép számára.

Egész évre **2 frt 40 kr.**, félévre **1 frt 20 kr.**

A KÉPES NÉPLAP

Szerkeszti *Nagy Miklós.*

20-ik évfolyam.

Kiadja a *Franklin-Társulat.*

Megjelen minden vasárnap, mulattató és tanulságos tartalommal, s a hazai és külföldi politikát tárgyaló rendes rovattal.

A Képes Néplap, mint eddig, jövőre is közöl **közhasznu elmélkedéseket, elbeszéléseket, költeményeket, mulatságos és tanulságos történeteket, érdekes leírásokat képekkel, gazdasági tudósításokat.** «Politikai Híradó» című rovatában a bel- és külföldi politikai eseményeket *velős rövidséggel* adja elő, pártatlan *igazságszeretettel* s mindenkor *független meggyőződéssel* értelmezi. E képes hetilap, mely hetenként egy ivnyi terjedelemben, számos képpel, esinos kiállítással és válogatott tartalommal jelen meg, a **legolcsóbb ujság** az egész magyar hazában, úgy, hogy azt szegény ember is könnyen megszerezheti.

A „Képes Néplap” minden előfizetőjének a lap rendes képein kívül félévenként külön mellékletül egy-egy szép nagy képpel szolgálunk, melyek keretbe foglalva a szobák falát ékesíthetik.

A „Képes Néplap”: egész évre **2 frt 40 kr.**, félévre **1 frt 20 kr.**, negyedévre **70 kr.**

A „Képes Néplap” a „Világkrónika”-val együtt: egész évre **4 frt 40 kr.**, félévre **2 frt 20 kr.**, negyedévre **1 frt 20 kr.**

A «Világkrónika» képes heti közlöny hetenként egy iven, képekkel is ellátott nagyobb elbeszéléseket és regényeket is nyújt olvasóinak; a hazai s külföldi *eseményeket* népszerű magyarázatokkal kísért *képekben* mutatja be; közöl *uti rajzokat, nép- és tájismertetéseket*, ugyszintén *mulattató közleményeket, képtalányokat, tréfás feladványokat*, stb. stb. A «Világkrónika» 1892. januárjában «A bünbak» című művészi képekkel illusztrált angol regény közlését kezdte meg.

Előfizethetni postán, a «Képes Néplap» kiadóhivatalához, Budapest, Egyetem-
utca 4. szám címzett postautalvánnyal.

A t. gyűjtőknek egyszerre beküldött 10 előfizető után egy ingyen-példánnyal szolgálunk.

Ugyanitt lehet megrendelni a következő nagyobb terjedelmű hetilapokat:

„Vasárnapi Ujság” *szépirodalmi és ismeretterjesztő képes hetilap, 39-ik évfolyam, évenként több mint 100 iven 7–800 képpel. Legjelesebb hazai íróink és művészeink közreműködésével szerkeszti Nagy Miklós.* — A „Vasárnapi Ujság” újabban «Női munka és divat» című rovattal, rendkívüli mellékletekkel s félévenként külön képmellékletekkel bővítve jelen meg. — 1892. évi folyamát **Jókai Mór «Házasság éhségből»** című új elbeszéléssel kezdte meg, ezt követik **Baksay Sándor «A király futása»**, **Mikszáth Kálmán «Páva a varjuval»** című hosszabb történeti elbeszélései; mind a három eredeti elbeszélést, úgy szintén a külföldi elbeszéléseket és regényeket is **képekkel** illusztrálva közli.

A «Vasárnapi Ujság» előfizetési ára: egész évre 8 frt; félévre 4 frt; negyedévre 2 frt.

„Politikai Ujdonságok” *politikai és közgazdasági képes hetilap (38-ik évfolyam) a hét eseményeit kellő magyarázattal ellátott gondos, hü összeállításban tárja az olvasó elé, s a közönség együtt találja benne mindazt, a mi a napilapokban elszórtan jelen meg, úgy hogy e lap, kivált vidéken, hol a hiányos postajárás a napi értesülést különben is megnehezíti, a napilapokat is lehetőleg pótolja.* A «Politikai Ujdonságok»-hoz «Magyar Gazda» című gazdasági és kertészeti lap van csatolva, s ezenfelül rendkívüli mellékletekkel is bővítve lesz a lapnak hetenként másfél s minden második héten két nagy ivre terjedő rendes tartalma.

A «Politikai Ujdonságok»: egész évre 5 frt, félévre 2 frt 50 kr., negyedévre 1 frt 25 kr.

A «Vasárnapi Ujság» és «Politikai Ujdonságok» együtt: egész évre 12 frt, félévre 6 frt, negyedévre 3 frt.
A «Világkrónika» a «Vasárnapi Ujság» vagy «Politikai Ujdonságok» előfizetői részére egész évre 2 frt, félévre 1 frt.

Mutatványszámokat levelező-lapon kifejezett kívánságra, bárkinek szivesen küld a

Franklin-Társulat kiadóhivatala (Budapest, Egyetem-utca 4. sz.).

Ovatosság a

ZACHERLIN

vételénél!!!

Vevő: «..... Nekem nem kell a nyitott rovarpor, mert én Zacherlint kértem! Méltán dicsérik ezen különlegességet mint a legjobb szer mindenféle rovar ellen s éppen azért csakis lepecsételt üveget fogadok el Zacherl felirattal.»

Budapesten és a vidéken mindenütt raktáron tartatik, a hol Zacherlin-falragaszok ki vannak függesztve.

GUMMI

és halhólyagok, francia gyártmány (ártalmatlanságért jótállás), orvosi tekintélyek és szaklapok által megbeszélve és különösen ajánlva. Tuzatonként 60 kr., 1, 2, 3, 4 és 5 frt. *Capottes Americains* teszta 2 frt. *Safeti Sponges* női övszerek, Prof. Lister módszere, teszta 1, 2, 3 és 4 frt. **Ujdonságok.** *Pelyporus avantage* 1 frt 50 kr. Ujjonnan javított női övszer 1886. márcz. 22. óta forgalomban, nagy előnyökkel bír nagy kedveltség miatt. Valódián csak

Feitel Lipótnál

kapható, **Wien I., Kärnthnerstrasse Nr. 63 U.** cs. k. kereskedelmi törvényszékileg bejegyzett czég és **Páris, 13. Rues petites Ecuries**, készpénz vagy utánvét mellett. Egyetlen párisi képviselő Ausztria-Magyarország részére. Egy teljes, használható 12 darabot tartalmazó minta-collectio 1 frt 80 kr.-ért. Magyar levelezés.

A «Franklin-Társulat» kiadásában Budapesten megjelent és minden könyvtárban kapható:

BAKSAY SÁNDOR

GYALOG-ÖSVÉNY.

Elbeszélések.

Kiadja a Kisfaludy-Társaság.

Két kötet.

Ara füzve 4 frt. Vászonszövetben 5 frt.

SCHWARZ GYULA

HIRDETÉS-FELVÉTELI IRODÁJA,

Váci-utca 10. BUDAPEST, Váci-utca 10.

Minden bel- és külföldi hirlap számára szigoruan az árszabályszerinti árak mellett vesz fel hirdetéseket. A „Bolond Istók” és az „Urambátyám” kizárólagos hirdetés-felvételi irodája itt létezik. Fogalmazás és a hirdetések csoportosítása a leghatásosabb alakban történik. Fölvilágosítások a bármely esetben legalkalmasabb lapokról, valamint költségjegyzékek a legkészségesebben adatnak.